Jeg vil saa ogsaa ønske baade Redaktør og Danskerens Læsere et glædelygt Nytaar, saa Jubelaaret i vor lutherske Kirke ogsaa maa blive et Jubelaar for os alle, vi Smaafolk, som kaldes danske — thi vi er dog ogsaa lutherske — og vor Kirke er nok den eneste af de bestaaende lutherske Kirker, som med Rette kan staa i første Række; og vi har derfor kun de oprindelige Bekendelses-Skrifter, intet Tillæg eller specielle Forklaringer. Vi burde jo ogsaa være med, og det kommer vi vel ogsaa, men Faren er vel, at vi bliver overset.

Vi har ogsaa haft Aarsskifte i vor lille Menighed og har nu begyndt paa det tredie Aar, saa nu begynder Barnet at gaa ret godt, og det at tale er da ogsaa begyndt at høres, saa nu siger Barnet, at i Aar skal vi nok faa det ind eller samlet sammen, som vi skal give til Samfundet, og saa siger vi Ligningsmændene Tak, fordi de var saa gode ved os.

Vi er faa, vi er smaa, men vi trøstig tør gaa, det er en af de noget Tab — thi en stor Familie er rejst herfra, det vil sige, en som stod i Menigheden, og det var slemt, en lille Menighed kan jo ikke godt taale det; og naturligt, vi tror, det var galt ogsaa for dem. Men det er da godt, andre er kommen og har fyldt Pladsen, saa vi er da lidt større, end vi var, saa selv om Barnet ikke er groet stærkt, saa er det dog gaaet fremad. Arbejdet er ogsaa bleven udvidet, og snart skal vi til at begynde Gudstjenester paa et tredie Sted. Bare jeg nu havde Kræfter til at komme rundt, saa skulde jeg nok faa mere at gøre, end jeg havde behov for min Sundheds Skyld.

Af nye Familier, som er kommen hertil, og som vi har med at gøre, vil jeg nævne P. D. Nielsens, som kom fra Moorhead, Ja.; de er nu flyttet ind paa deres Farm, som de har købt her lige ved Byen, og om nogle Dage kommer en anden Familie, ogsaa fra Iowa, og flytter ind, ogsaa her ved Laurens, saa det hjælper jo lidt. Oppe omkring Hardwick og Mt. Vision er der flere nye kommen ind og har købt, og flere af dem er Kirkefolk.

Saa er der nogle, som har skrevet til mig, siden sidst, jeg skrev i Danskeren, og jeg vil med Redaktørens Tilladelse give nogle Svar.

Der er flere, som har spurgt om Vejret, og her vil jeg blot give et lille Stykke fra „BinghamtonPress" 1916 Weather Normal.

The year 1916 was normal as to temperature. The mean for the 12 months just closed was 47.7 degrees, while the mean for the 48 years here is 47.6 degrees. The total precipitation was 33.87 inches, normal is 36.46 inches, showing a deficiency of 2.59 inches. The highest temperature was 98 degrees on Aug. 21; lowest, 8 degrees below zero, on Feb. 15. There were 143 clear days, 95 partly cloudy days and 128 cloudy.

Saa er der en, der har spurgt mig, hvorfor der var Folk, som gik herfra. Ja, det er der somme Tider noget personligt ved, som ikke maa overlades hverken til den enkeltes Skøn eller til Offentligheden, men jeg vil blot svare: Hvor er der et nyt Settlement begyndt, hvor ikke en hel Del efter kortere eller længere Tid er flyttet? Dette Sted er ikke anderledes end andre Steder. Og saa det til, at det er nu ikke saa nemt med en dansk Kolonі i gamle settlede Egne. Det er umuligt, at her kan være alle til pas. Men de, som er kommen her, og som er slaaet ind paa Mælkefarming eller paa at opdrætte Kreaturer, og som vil og kan tage sig af Høns, Bier og andet lignende, de klarer sig godt, og nu skal vi, der kom her for tre Aar siden, snart have en Fest. Det er en af de Ting, der maa husfes. Vi er alle Børn endnu her paa Egnen, thi vel er der Folk, som har været her længere Tid — her er en Familie, som har været her i noget over 20 Aar; men der er ingen af dem, som var her før, der har noget med Menigheden at gøre.

Vi har haft om end et ført uroligt Aar saa dog en mild Vinter saa langt; vi har haft mere Vind og som Følge deraf mere omskiftende Vejr, end vi er vant til. Der er nogle, som mener, at det er Krigen og den tyske Kejser, der er Skyld i alle vore Ulykker, men det kan vist ikke staa for en almindelig Kritik. Men for Tiden har vi ondt og dejligt Slædeføre, kun hvinende i Dalen kniber det lidt med Slædeføret, og for nogle Dage siden havde vi bar Jord næsten over hele Dalen. Men nu snier det igen.

Vi har nylig haft Besøg af en Mand fra Mich. og et Par fra Canada, og der er flere, som har skrevet om at komme herned. Jeg vil gerne her slutte med at sige: Ja, kom bare, og jeg er vis paa, at I vil blive vel modtaget. I maa ogsaa skrive til os, og I skal faa saa godt Svar, som det nu engang er os muligt.

Vor Menigheds Sekretær: Chris. Christensen, R. F. D., Millford, N. Y. En af vore Trustees: Andrew Madsen, Bloomville, N. Y. En af vore Diakoner: P. D. Nielsen, R. F. D., Oneonta, N. Y. Skriv kun til disse Mænd og faa Oplysning af dem eller af dem alle. Vi er en hel Flok af kristelige Landagenter, som gerne vil have lutherske og kristelige Folk herind, og vi er her for at hjælpe eder, som kommer her til det bedst mulige vi forstaar.

Saa et glædeligt Nytaar og Guds Fred i Jesu Navn.

Eders A. Kirkegaard.

Reformationens litterære Storværk.

Af H. P. Hansen.

I.

Det var først med Luther, at Bibelen blev en Folkebog, en Bog, der læstes i de videste Kredse, og som Folket tyede til under Livets forskellige Tilskikkelser.

Han gjorde Bibelen til det, den i Følge sin Oprindelse, sit Væsen og sin inderste Bestemmelse skal være — en ægte Folkebog.

Vel fandtes der før Luthers Tid Oversættelser af Bibelen, men dels var Sproget saa slet, at det næsten var uforstaaeligt for almindelige Læsere, dels blev der fra Kirkens Side lagt saa store Hindringer i Vejen for den hellige Skrifts Udbredelse, at den gennem hele Middelalderen var en lukket Bog, „lagt paa Hylden" og „sat forseglet", som Grundtvig synger.

Luthers egen Historie afgiver et talende Eksempel paa, hvor sparsomt Bibelen var udbredt paa hans Tid.

Det er kendt nok, at han aldrig havde set en Bibel, før han som Student kom til Universitetet i Erfurt. Hvor forbavsedes han ikke, da han paa Biblioteket fandt en latinsk Bibel og saa, at den indeholdt langt mere end de Epistel- og Evangelietekster, som blev læst i Kirkerne eller stod at læse i Postiller.

Han bladede i Bogen, og hans Øjne faldt paa Fortællingen om Hanna og Samuel. Hurtigt gennemlæste han den, og inderligt ønskede han at komme i Besiddelse af en saadan Bog.

Det var under svære aandelige Anfægtelser, nemlig da han i Klostercellen kæmpede for at vinde Sjælefred, at hans Øjne aabnedes for Bibelens Herlighed.

Og sjælden har vel Guds Ords Alvor og Tørst grebet et Menneskehjerte saa stærkt, som det greb Luthers Hjerte. Han voksede sammen med sin Bibel og kunde den til sidst saa godt som udenad, ja han bad endogsaa i den latinske Bibels Ord paa sit Dødsleje.

Den gamle og den ny Pagts fromme var efterhaanden bleven ham saa kendt, at han kæmpede med dem, led med dem, bad med dem, ængstedes med dem, jubledes med dem.

Fra den Stund, Luther havde fundet Bibelen, blev Studiet af den hans kæreste Arbejde og maatte blive det, jo mindre han under sine indre Kampe kunde finde Tilfredsstillelse i Kirkens Lære.

Ofte kunde den rette Forstaaelse af et Skriftsted optage alle hans Tanker gennem flere Dage og Nætter.

Efter at han i 1512 var bleven Professor, holdt han sine første Forelæsninger over Davids Salmer. Disse satte Luther gennem hele sit Liv særlig Pris paa, fordi vi, som han siger, i dem ikke blot hører de helliges Ord baade i Glæde og Smerte, men fordi de helt oplukker deres Hjerter, saa vi kan se lige ned i Kilden, hvorpaa Ordene udspringer. Hvor — spørger han — finder man skønnere Udtryk for Glæde end i Takkesalmerne? Der ser vi de hellige lige ind i Hjertet som i skønne, liflige Haver, ja som i Himlen selv, ser, hvilke yndefulde Blomster der udfolder sig af allehaande friske, glade Tanker om Gud og hans Velgerninger.

Og hvor finder man paa den anden Side saa vemodige, dybe Sørgetoner som i Klagesangen? Der ser du atter de hellige lige ind i Hjertet, men nu er det som i Døden, ja i Helvede. Hvor mørkt og trist er ikke alt her ved den bedrøvelige Betragtning af Guds Vrede.

Som Luthers første Forelæsninger blev holdt over Davids Salmer, var det ogsaa med dem, han gjorde Begyndelsen til sin Bibeloversættelse. Et halvt Aar før han opslog sine Theser paa Kirkedøren i Wittenberg, hvor han som bekendt var Præst, udgav han en Oversættelse og Forklaring til de syv Bodssalmer til opbyggelig Brug for sine Tilhørere, det første Skrift, vi har fra Luthers Haand.

Det fandt saa god Modtagelse, at det i Løbet af faa Aar blev optrykt ikke mindre end syv Gange.

Det er tillige mærkeligt som det første af en lang Række Opbyggelsesskrifter, hvori Luther søgte at tilfredsstille sine Landsmænds brændende Begær efter den rene evangeliske Lære, og som samtidig blev et mægtigt Vaaben i Reformationens Tjeneste.

Hele det tyske Folk skuede i stolt Beundring op til den modige Wittenbergermunk som til en Profet, hos hvem barnlig Fromhed og uforfærdet Mansmod var forenet. Alle lyttede til hans Ord, og Trykkemaskinerne stod rede til at kaste alt, hvad han talte og skrev, ud til Folket i største Mangfoldighed.

Disse forskellige Skrifter, hvori større eller mindre Dele af Skriften er oversat, kan betragtes som Indledning til og Forløbere for Luthers og Reformationens store Værk, Oversættelsen af hele den hellige Skrift fra Grundteksten.

Men da han i 1521 stod for Kejser og Pavemagt i Worms, synes han endnu ikke at have Anelse om Rækkevidden af det store Værk, han var kaldet til at udføre.

„Jeg havde aldrig før været saa modig. Men Gud har ført mig herhen som en Hest, hvis Øjne er blændede, for at den ikke skal se dem, som render mod den."

Denne ydmyge Bekendelse finder ogsaa Anvendelse paa Luthers grundlæggende Arbejde som Bibeloversætter.

Længe stod Luther selv under den katolske Fordoms Forbandelse og troede, at en Bibel i Folkesproget let kunde gøre Skade, naar den faldt i menige Folks Hænder. Men da Gud kaldte ham til det store Værk: at gøre Bibelen til en Folkebog, var han lydig.

Mere og mere havde han i sit Hjerte løsrevet sig fra mange katolske Fordomme, men da han blev lyst i Kirkens Band som en uværdig Kirkens Søn, blev han tvunget til at sætte Bibelen som ubedragelig Sandhedskilde over alle Menneskefordomme, ogsaa over sin egen Kirke. Og i sine tre store Reformationsskrifter: Til Tyskkands kristelige Adel, Om det babylonske Fangenskab og Et Kristenmenneskes Frihed, traadte han offentlig i Skranken for Lægfolkets Myndighed over for det præstelige Formynderskab.

Hævdelsen af det almindelige Præstedømme, bestaaende af alle troende, som Luther her stillede over for det romerske Overformynderi, havde til nødvendig Følge, at Adgangen til den hellige Skrift som Sandhedskilden, der hidtil havde været forholdt Folket, blev givet fri. „Troen og Guds Ord," hævder Luther, „er enhvers Eje uden for Menigheden. O et andet Sted: Bibelen maa blive Folkebog i en tilforladelig Oversættelse.

Det var en Opfattelse, der efterhaanden vandt Udbredelse, at Bibelen burde gives Menigmand i Hænde, men hvem skulde udføre det svære og langvarige Arbejde, som var forbundet med en Oversættelse. Den stridbare Wittenbergmunk var saa overhængt med Arbejde, at han ikke engang turde tænke derpaa, selv om ogsaa hans Venner, navnlig Melanchton, opfordrede ham nok saa meget til at paatage sig dette Arbejde.

Men saa gav Gud ham den nødvendige Fritid.

Striden for Freden.

Af Past. A. Schack i „Kr. Dgbl."

„Kirken er afmægtig i Krigen, fordi den har været afmægtig i Forretningslivet; den har kun været en Tilskuer, aldrig rejst sig mod Industrialismen og kaldt den en Djævel". Harold Begbie.

(Efter Vald. Ammundsens: „Krig og krigsførende Magter" Side 260.)

I

Fjenden.

Verdenskrigen har sat Fart i Fredsbevægelsen, som rimeligt er. Menneskene spørger sig selv, om det ogsaa i Fremtiden skal blive ved at gaa saaledes, — om den moderne Kulturs vældige Magtmidler altid paany skal bruges af Menneskene til at ødelægge hverandre med. — Og Menigheden kan ikke undgaa at komme ind paa lignende Overvejelser. Selv om det nemlig efter Skriften kan være vanskeligt nok at afgøre, om Krig nogen Sinde helt vil forsvinde i denne Tidsold, saa kan troende Kristne ikke undslaa sig for at være med at arbejde paa „Fred paa Jorden", ogsaa i udvortes Forstand. Vi maa jo netop gaa ud fra, at det er Menigheden, der skal slaa Hovedslaget, og at uden dens Arbejde bliver alt det øvrige i Længden ørkesløst.

Men naar Menigheden vil bekæmpe et Onde, maa den ifl. sin Natur, altid gaa til Bunds i Sagen, maa se at finde Roden til Ondet. Verdenskrigen er en Virkning, der har sine naturlige Aarsager. Det er disse Aarsager, Menigheden maa sætte al Kraft ind paa at bekæmpe, og det første Spørgsmaal er altsaa dette: Hvor er Fjenden?

Det er ikke vanskeligt at svare herpaa. Der er to Aandsmagter, der kæmper om Herredømmet i de gamle kristne Lande. Den ene er Kristendommen, Kirken med dens Gudsdyrkelse, — den anden er Pengegrisk heden, Mammonsdyrkelsen. Naar Menigheden i Nutiden, selv i de evangeliske Lande, ikke har kunnet skabe et virkeligt kristeligt Folkeliv og Kulturliv, er Aarsagen da ikke den, at Mammondyrkelsen med stigende Magt har taget Luven fra Gudsdyrkelsen? Ser vi ikke denne Afgud stikke sin uhyggelige Haand frem paa de forskelligste Omraader? Naar det er saa svært at faa Bugt med Drikkeriets fornedrende Indflydelse, saa møder man atter og atter Pengegriskheden, der løver højt paa denne Menneskeslægtens Elendighed. I den skotske Frikirkes Hovedblad findes i en Spidsartikel fra Juli Maaned følgende Ytringer: „Med Hensyn til dette særlige Spørgsmaal: Drikkeriet, er det Regeringen, som maa dadles. Folket er klar over Trangen til overordentlige Forholdsregler. De er i høj Grad villige til, ja ivrige efter at gøre, hvad man i saa Henseende maatte kræve af dem. De er rede til at underkaste sig ethvert Offer, naar det bare kan fremme de allieredes Sag. Hvis Regeringen sagde (hvad den med Rette vilde kunne sige), at Afskaffelsen af Alkohol (prohibition) er af væsentlig Betydning for at bringe Krigen til en lykkelig Afslutning, saa vilde Folket følge den og kun spørge, hvorfor dette ikke var bleven gennemført tidligere. Folkets Flertal vil hilse denne Forholdsregel med Glæde, og Hemmeligheden, hvorfor den ikke bliver gennemført, er, at den Heroisme, der giver sig til Kende saa mange andre Steder, den trænges der aabenbart til i Kabinettet."

„Hemmeligheden", som Bladet her taler om, ligger jo ikke saa langt borte; det er jo den, at til Trods for den store Ulykke og Fare, Riget er stedt i, er dog Alkoholinteresserne saa stærke og Pengegridskheden saa raa og hensynsløs, at Regeringen hidtil ikke har kunnet eller turdet bryde denne Modstand.

Eller lad os tænke paa de saakaldte „Forlystelser", hvorved den jævne Befolkning i Storbyerne søger at holde Modet oppe under Livets Kamp. Naar disse Forlystelsesanstalter saa tidt i udpræget Grad er Fordærvelsesanstalter, er det saa ikke atter Pengegridskheden, som staar bagved? Netop i disse Dage oplever vi et særligt uhyggeligt Eksempel herpaa, som er en Skændsel for Regeringen saa vel som for Folket, idet et Aktieselskab med en Højesteretssagfører (Ulf Hansen) i Spidsen agter at indføre vanføre Mennesker til Forlystelse for det københavnske Publikum!

Eller tænk paa den saakaldte hvide Slavehandel! Hvor mange barbariske Ting der end kan være sket under Krigen, er det saa dog ikke, naar alt kommer til alt, et endnu uhyggeligere Barbari, at midt i Fredens Dage Tusinder af unge Kvinder ofres paa Sjæl og Legeme paa den kolde Pengegridskheds Alter?

Hvad der dog mest præger det moderne Forretningsliv, er sikkert Trust-Dannelsen. Nylig har Skotøjsfabrikanterne her i Landet dannet en Trust. Fodtøjet var allerede i Forvejen steget betydeligt, saa Fattigfolk havde ondt ved at faa noget paa Fødderne. Meningen med Sammenslutningen er jo den, at de rige skal tjene endnu mere end før, og de fattige faa det endnu knappere. Det samme er Tilfældet med Kullene og forskellige andre Nødvendighedsartikler. Og Trust-Dannelsen er som bekendt forlængst bleven en international Magt, der gennem Pengevælden søger at beherske Verden.

Hvad skal nu Kristi Menighed tænke om den Slags moderne Forretninger? Det kan vi lære af Aab. 13, hvor der tales om, at „der gives alle, smaa og store, et Mærke i deres Haand eller i deres Pande, og ingen kan købe eller sælge, uden at han har Dyrets Mærke." Der er næppe Grund til ved „Dyrets Mærke" at tænke paa noget udvortes. Det er et Aandspræg. Talen er om. Og hvad der i den moderne Kultur røber sig som „DyretsMærke", kan næppe være tvivlsomt. Herrens Mærke er Kærligheden, den offervillige Kærlighed; og Dyrets Mærke er den gennemførte Egenkærlighed, den raa, brutale, hensynsløse Egoisme, der med koldt Blod bruger alt og alle som Midler i Livsnydelsens eller Magtens Tjeneste. Det er denne Egoisme, der særpræger Trustdannelsen og hele det moderne Forretningsliv. Jeg ved ikke, om man allerede er i Gang med at hindre Mennesker i „at købe"; men sikkert er det, at Trusterne er i Færd med at omforme det moderne Samfundsliv saaledes, at ingen kan sælge uden den, der har Dyrets Mærke, d. v. s. den, der — om end med et beklagende Skuldertræk — gaar ind paa at bøje sig for den brutale og umenneskelige Egoismes Overgreb og faa tager sin — større eller mindre — Del af Fortjenesten.

Her er Fjenden. Og her er det, at Kirken altsaa længe har staaet som „Tilskuer". Det er paa høje Tid, at den gaar over til at blive Angriber. Det er en Livssag for den. Kun paa den Maade kan den finde sig selv og blive førende i „Striden for Freden".

II.

Hærens Mobilisering.

Kristendommen trænger ikke til Forsvar; den er angribende." S. Kierkegaard.

Verdenskrigen har vist os, hvor vigtigt det er at faa Hæren mobiliseret, inden det bliver altfor silde. Hæren, der her er Tale om, er Menigheden; men skal denne vinde en Sejr, maa den vide, hvor der skal angribes, og hvem der skal gaa i Spidsen. Det første Punkt blev omtalt i det første Afsnit; her vil vi se paa det andet Punkt.

Man plejer i Almindelighed, naar Talen er om Kirkens Arbejde og Kamp, at være temmelig enige om, at Præsterne bør gaa i Spidsen. Dette kan uden Tvivl i mange Tilfælde have sin Rigtighed, men næppe altid, og særlig ikke i den foreliggende Sag. Dersom den store Ulykke er, at Kirken har været „afmægtig i Forretningslivet", saa vil en afgørende Sejr næppe kunne vindes, med mindre det troende Lægfolk, specielt de troende Forretningsmænd, kommer til at føre an. Den troende Forretningsmand kender Grundskaderne i Handelslivet ganske anderledes, end Præsten i Reglen vil kunne det; — han er udsat for de herhenhørende Fristelser, som Præsten ofte ganske undgaar; — og hans Ord vil derfor i disse Forhold have betydelig mere Vægt, end Præstens som Regel vil kunne faa. — Den troende Forretningsmand vil ofte have Lejlighed til at sige til Venner og Bekendte: „Dette er forkasteligt, ugudeligt, forløjet; — saadan er uværdigt for en Kristen, og for Resten for ethvert rettænkende Menneske." Den troende Forretningsmand er Indehaver af Aktier, kommer paa Generalforsamlinger, sidder i Bestyrelser, og har derigennem Lejlighed til at gøre kristelige og moralske Synspunkter gældende for større eller mindre Forsamlinger, selv om dette maaske af mange maatte blive ilde hørt. Og der er sikkert ogsaa enkelte troende Forretningsmænd, der har Evne til at tale og skrive, og som derfor gennem Foredrag, Bladartikler, Pjecer, Bøger, vil kunne blotte disse dybe Samfundsbrøst, som nødvendigvis grundig maa blottes, hvis en Sejr skal vindes.

Der synes dog allerede at være en vis Bevægelse i den her antydede Retning. Jeg tænker paa L. Y. M., Lægmandsbevægelsen for Ydre-Mission. Det er bleven mig sagt, at L. Y. M. skulde være i Færd med ogsaa at blive L. I. M.,

Fortsættes paa tiende Side.

Luther - Medaljer

prægede i Anledning af

Reformationsfesten.

Billederne viser Medaljens to Sider i fuld Størrelse. Hver Medalje i en net lille Æske.

Priser:

I Kobber 25 Cents. I Bronze 50 Cents.

En større Medalje i Bronce, 2¾ Tommer i Diameter faas for $2.50. Fortrinlig egnet til Fødselsdagsgave i Festaaret.

Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebr.

REFORMATIONS - KATEKISMUS.

Udarbejdet i Anledning af 400-Aars

Festen for den lutherske Reformation.

Af Prof. J. Fry, D. D., L. L. D.

Udgivet paa Dansk af
Den f. d. e. l. Kirkes Programskomite.

37 Spørgsmaal og Svar vedrørende Reformationens vigtigste Kendsgerninger.

Et fortrinligt Middel til at udbrede Kendskab til og fremme Interesse for vor lutherske Kirke.

Vær med i dette Arbejde ved at købe og uddele et større eller mindre Antal af disse „Katekismer" blandt Deres Omgivelser.

Pris 10 Cents per Dusin. 75 Cents per 100.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebr.

HERE I STAND!

Narratives and Sketches From Reformation Days.

This book containing as it does 9 separate illustrated true stories from the time of the Reformation, should be found especially suited as a gift book in Lutheran Sunday Schools In view of the approaching quadricentennial celebration, 64 large Pages. 23 pictures. Handsome board Covers. Price 25 Cents.

Other Titles in the same Series as follows:

Life of Luther, Life of Christ, Scenes from the Holy Land, Parables of Our Lord, The Victory of the Cross, Paul the Apostle, and Lives of the Apostles.

Special quantity prices (assorted Titles) upon application.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Dana College,

Blair, Nebraska.

Der tilbydes Undervisning i følgende Afdelinger:

I. Proseminariet eller forberedende til Præsteskolen, fire Aar.

II. Normal Afdelingen for vordende „teachers".

III. Akademisk, fireaarigt Kursus, der giver Adgang til Universiteter og Colleges.

IV. College, de to første Aars Arbejde.

V. Handelsskole, to-aarigt Kursus.

VI. Musikskole, to-aarigt Kursus.

VII. Højskolen, hvor Eleven kan tage de Fag, der tiltrænges mest, uden noget særligt Hensyn til Eksamen. I denne Afdeling lægges særlig Vægt paa Engelsk for indvandrede Landsmænd.

Skolen er anerkendt af Staten Nebraska og har Ret til at udstede Diplomaer og „Certificates" til „teachers".

Ale Forespørgsler besvares med Glæde.

☞ Skriv efter Katalog.

L. A. LAURSEN.